

Menneskers Efterstræbelser stadig bliver forringet, saa at endogsaa visse Dyrearter trues med at blive helt udryddet. Det, der tiltrænges ved Ændring af Jagtloven, er da efter min Opfattelse, at der foregaar en Indskrænkning i Jægerens Antal, og at der indføres en udvidet Fredningstid for de Dyr, som er Genstand for Menneskers Efterstræbelser. Her i Landet finder der en meget stærk Benyttelse Sted af Jordarealet, og der findes derfor ikke mange saadanne store Naturarealer, som andetsteds afgiver et udmærket Opholdssted for de forskellige Dyrearter. Vort Land er stærkt opdyrket, og tilmed er det meget udstykket i Smaabrug, en Udvikling, vi alle ser paa med Glæde og paa forskellig Maade søger at fremme, fordi den betyder et stort Gode for vort Folk; men det kan jo ikke nægtes, at den med Hensyn til Fredningen af de vildtlevende Dyrearter betyder en Fare. Jeg tror derfor, at det ogsaa af denne Grund er meget ønskeligt, at vi nu tager den gamle Lov op til Revision og søger — hvad der hidtil ikke er lykkedes — at gennemføre væsentlige Forbedringer.

Sidste Gang, der her i Tinget forelaa Forslag til Revision af Jagtloven, var i Rigsdagssamlingen 1919—20, idet der den Gang af den daværende Landbrugsminister blev fremsat et Lovforslag, som var i væsentlig Overensstemmelse med et Lovforslag, der var udarbejdet af et Udvalg, sammensat af Medlemmer fra de tre Foreninger: Dansk Jagtforening, Dansk ornitologisk Forening og Foreningen til Dyrenes Beskyttelse. Den daværende Landbrugsminister havde fulgt dette af sagkyndige udarbejdede Lovforslag, idet han dog paa et enkelt Punkt, nemlig med Hensyn til Jagtprøver, havde taget en Stilling, der afveg fra Udvalgets. Dette Lovforslag kom til første Behandling her i Folketinget, blev derefter drøftet i et Udvalg, men Udvalget naaede ikke at fuldføre sit Arbejde og afgiv Betænkning. Det Lovforslag, jeg her har den Ære at fremsætte, er ogsaa i alt væsentligt i Overensstemmelse med den Indstilling, det førnævnte Udvalg indsendte til Ministeriet i Aaret 1919. Jeg kan paa alle væsentlige Punkter være enig i den Stilling, dette Udvalg har taget, og kan henholde mig til Udvalgets motiverende Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget. Der er dog nogle enkelte Punkter, hvor jeg har ment at maatte foretage Ændringer baade i Udvalgets og i den tidligere Landbrugsministers Lovforslag, og nogle af disse Ændringer skal jeg her tillade mig at gøre Rede for.

I § 9 i Lovforslaget foreslaas det, at der til Brugere af saadanne Lejehuse, der falder ind under Bestemmelsen i 2det Afsnit af Lov Nr. 373 af 30. Juni 1919, skal ydes fuld Erstatning for den Skade, der af Vildt foraarsages paa Brugernes Afgrøder, en Erstatning, der udredes af Jagtejerne, for saa vidt Jagtretten ikke er overdraget de paagældende Brugere. Naar jeg har ment at burde indføje en saadan Bestemmelse i Lovforslaget, er det, fordi det er min Overbevisning, at der her er et Omraade, hvor der tiltrænges særlige Regler. Ærede Medlemmer vil maaske erindre, at der i dette Ting i indeværende Rigsdagsamling af det ærede Medlem Hr. Andreasen med forskellige andre ærede Medlemmer er forelagt et Lovforslag, der gaar ud paa, at Jagtretten skal adskilles fra Ejendomsretten og i alle Tilfælde følge med Brugsretten. Jeg tilstaar, at jeg tror, det vil være betænkeligt at fravige den aarhundredgamle Ordning her i Landet, at Jagtret og Ejendomsret følges ad. Det privat indbragte Lovforslag, jeg har nævnt, indeholder da ogsaa kun tilsyneladende en Bestemmelse om, at Jagtretten skal knyttes til Brugsretten, thi det fremgaar af dets § 6, at der ikke skal være noget til Hinder for, at Gaarde kan bortforpagtes paa et Aaremaal indtil højst 16 Aar paa en saadan Maade, at Jagtretten forbeholdes Ejeren, og der skal ikke være noget til Hinder for, at der oprettes Dokumenter, som bestemmer, at Jagtretten fremdeles forbliver hos Ejeren. Idet denne Tilføjelse er sket, bliver det omtalte Lovforslag i Virkeligheden kun et Stykke Undtagelseslovgivning, en Lovgivning, der kun vedrører de saakaldte Lejehuse paa Landet og ogsaa de saakaldte Tiendepartsgaarde, tidligere Fæstegaarde, som er overdraget til fri Raadighed i Hensindhold til særlige Lovbestemmelser. Medens jeg med Hensyn til disse Tiendepartsgaarde anser det for betænkeligt at indføre indskrænkende Bestemmelser i den frie Raadighed, som Lovgivningen tidligere har tillagt Ejerne for at fremme et bestemt Formaal, giver jeg gerne Medhold i den Betragtning, at der for mange af Lejehusene foreligger en Undtagelsesstilling, der kan berettigede til, at der i Lovgivningen indføres Undtagelsesbestemmelser, hvad der ogsaa kan være rimeligt, for saa vidt som Lovgivningen tidligere ved Bestemmelsen om de 8 Aars Lejeret har givet Brugere af disse Huse en Særstilling. Naar Brugere af Huse paa Landet i mange Tilfælde har en Undtagelsesstilling, beror det paa, at mange af disse mindre Brug støder umiddelbart op